

Jag funderar på att bli helt galen och flytta till Istanbul

OLAOLA
2009

© 2009 Ola Nilsson
olaola.se
olaola@olaola.se

När vi körde över bron på väg hem kom de ut och mätte vår kära ISAK-bil. 5,83 meter. "Den ser längre ut", sa de. "Jaha", sa vi.

En väldigt skön sak med att inte bo i Stockholm är att slippa frågan "var bor du". Och alla dess följdfrågor, Visst kan frågan dyka upp även när man bor på andra ställen och när man är tillfälligt i Stockholm, men frekvensen går åtminstone markant ner när man inte bor i Stockholm.

"Var bor du?", finns det något tråkigare? Det spelar väl för fan ingen roll. En av följdfrågorna om den exakta gatuadressen med nummer är förresten kanske än mer ointressant. "Jaha, nummer 13, det är ganska långt ner på gatan om man kommer från sjukhuset, va?" Kom hjälp mig att dö!

"Vad tänker du på när du går förbi en begravningsentreprenör", eller "vad gör du på onsdagkvällar?". Mycket mer intressant, men istället frågar folk var man bor. Mycket konstigt. Och så, till råga på allt kan folk tycka att jag är konstig. Mycket konstigt.

Det verkar som att jag har fått nån slags feber. Lite hängig men ändå med en varm hjärna.

En massa ord och toner har jag som vill ut.

Vita tänder av Zadie Smith ska jag börja läsa ikväll.

Istället för att springa 5 km åt gången fyra dagar i veckan ska jag springa ungefär en mil varje gång.

Kolsyrat mineralvatten är mitt nya. Jag köper 6 stycken 1,5-litersflaskor åt gången. Och minst en om dagen ska jag dricka.

Innsbruck gav mig inspiration.

Sony BMG kan ta sin egen avföring och smeta in på insidan av sina fläskiga halsar.

I synnerhet män mellan 15 och 20 har fått upp ögonen för min musik. Intressant.

Jag har igen fattat att jag älskar stora mustiga folksamlingar.

Och cigaretter och sprit.

Och godaste vänner.

Med en tjock guldrum ska jag rama in skolkartan från 1980-talet med Sovjet och allt och hänga upp på väggen. Inte för att hylla Sovjet utan för att jorden är målad i så mättade prunkande färger.

Det förekommer diskussioner på nätet huruvida jag är bög eller kommunist. Måste inte det betyda någonting bra?

Jag ska försöka dricka mer kaffe igen. Har slarvat på den punkten.

En snygg ända är unisex. Både pojkar och flickor, homo, hetero eller vadsom gillar en fin ända. Vackert.

Mitt tips till världen: Säg ja! Eller som min kompis Mats säger: "Jag tackar inte nej till något."

Känner mig lika världsvan som en tvååring.
Kaffestirrig utan att ha sett en kopp idag.
Som den där kolsyran i blodet kanske försöker ta sig tillbaka in i systemet.

En gång när jag skrivit om kolsyra i blodet trodde en som läste det att jag hade typ cancer. Hon ringde upp och frågade oroligt om hur lång tid jag hade kvar.

Det är en tid av förändring. En kall vinter där det blåser in genom öppna jackor. Veckor av förstående vänner, omtänksamma familjemedlemmar och förvåning. Det är tomma papper som väntar på poesi. Papper som kommer fyllas när slutspelstempot kommer. Jag pratar om tatueringar och en bra duett jag skrivit. Det ska kanske bli en vecka i solen eller några dagar bakom en scen i Växjö. Det är inlämnade skivor till bandbokare, projekt med slampoeter och idogt sportande. Det är filosofiska diskussioner om kunskap och begreppsinnehåll. Våren är i princip här.

Fylld av energi, rastlöshet och morgonluft.

Det pratas om att många har ADHD och liknande. Och att det är viktigt att uppmärksamma. Och naturligtvis är det så. Förhindra att folk blir utstötta och blir kriminella och allmänt mår dåligt i sina liv är vettigt. Men samtidigt blir man ju lite betänksam. Det som tidigare sågs som karaktärsdrag är plötsligt en sjukdom. Eller neuropsykologiskt funktionshinder. Om man tar bort alla sådana så blir ju allt lite lagom normalt bara. Ja, jag förstår att det finns någon slags skillnad mellan att ha svårt att föra sig och överhuvudtaget kunna umgås med människor och att bara vara lite intensiv eller kreativ. Och ja, jag förstår också att alla som ser ett tv-program om ADHD känner igen sig och säger hemma i tv-soffan; "Det är ju precis som jag". Fastän det inte riktigt täcker mer än kanske en liten del av symptomen. Att jag skriver om detta har naturligtvis också att göra med att jag känner mig inte riktigt som andra. Men det gör väl ingen, Men jag har till exempel märkt att; jag orkar mer än en del andra, jobba, vara kreativ och även fysiska verksamheter. Jag får mer gjort samtidigt än en del andra. Jag har ett lite överdrivet plocka-undan-sinne. Jag äter lite mer än en del andra.

En tjej i ett tv-program sa att hon tagit medicin ett tag mot ADHD men då försvann lite av hennes jag. Hon struntade i att genomföra en del av sina idéer som hon annars inte gjort. Så hon slutade med medicinen.

Så jag är lite rädd att de en dag säger att jag är för jobbig så jag måste ta medicin. Och försvinna. Bli normal. Inte för att jag påstår att jag är nåt geni, men det är också en tanke. De flesta genier skulle försvinna, för de är ju ofta lite konstiga.

Än en gång vill jag understryka att jag förstår att många far illa av sina ADHD:n. Och att det inte är så romantiskt att vara ett hysteriskt, socialt utstött geni. Men det är trist om egenheter försvinner.

Beröm mig

Jag kan bli så osäker så snabbt.

Och jag tål inte kritik. Varför, egentligen, ska man göra det?

Besatthet

Det klingar dåligt, men det är väl det som det egentligen handlar om. Att ge sig hän fullt ut, så där så mellanstadiepsykologen menar att det är sjukligt.

Besatt av kärleken, besatt av att uttrycka känslor och grönt ljus i källarlokalerna.

Om det ska göras en film om mitt liv så ska huvudrollen spelas av Beyonce. För hon är ju snygg som fan. Och så tror jag att det kunde vara kul att vara jag om man var snygg som fan. Och tjej i en manschauvunistisk värld.

Körde bil igårkväll och lyssnade på Sabbath, Maiden, Imperiet och Bon Jovi. Nån version av Bandit som börjat sända på the Voice gamla frekvens. Så rätt. Köra bil och lyssna på musik aphögt är det bästa.

Bruno K på TV. Och jag inser att jag är fan också poet. Han är lite konstig men cool. Nu börjar livet.

Efter tio dagar fick jag glädjen tillbaka.

Efter en och en halv timme fick jag den poetiska kraften tillbaka. Skaparkraften.

Undrar vad som kan hända härnäst.

Det är lätt att ångra sig när allt fallit isär
Att jag var omdömeslös som gjorde så här
Men det går inte, förlåt men det går inte att göra rätt

Jag har letat i barer, jag gjort alla med barn
Jag har ringt runt på nätterna, för att leta svar
Jag skäms, men kan ni förstå, jag lovar jag har försökt få det att gå

Det väntar nya hårda ord, vad jag gjort och sa
Att jag dragit upp sår, tills det inte fanns vävnad kvar
Men det går inte, förlåt men det går inte att göra rätt

En tjej som dansar.
PJ Harvey på stereon.
Tjejen klär av sig.
PJ gnyr.
Lite yr i huvudet på ett skönt sätt.
Hur går det med musiken? Trögt.
När ska jag åka till Argentina?
När jag fixat jobb och lite deg.

På nåt sätt har jag inte tittat upp på himlen på ett tag. Kanske en månad eller så.
Det har blivit kallt. November.

Jag vill ha en raket.
Varför går det trögt?

Jag hatar hushållssysslor. Jag hatar att plocka upp efter folk. Jag låter som en amerikansk människa på 50-talet som vill göra uppror. Det är kanske det jag vill. Göra uppror.

Som Lenin sa så finns det inga alternativ. Sa han?

Jag känner mig som ett dansband. Som väntar på gig. Som väntar på att det ska ringa från någon rotunda i nån skog och höra hur det ser ut lördag om tre veckor.

Funderar på om jag ska skaffa en buss med stjärnor på.

Jag måste ut på Autobahn

Desperata åtgärder i en desperat tid

En desperat tid kräver desperata åtgärder

Nätter jag inte ens visste fanns

Känslan av att vi måste skynda oss har funnits hos mig sedan jag var liten

Att det är bråttom utav bara fan

Ni vet som när man kommit den bästa idén och vill fixa den så snabbt som möjligt

Ivern man känner när man har något riktigt och viktigt man ska göra

Så fortsätter det att kännas hela tiden

Härligt, men folk kan ibland uppfatta det som att man är jobbig och stressig

Men försök själv att bara titta på vattenglasets som ställs framför en är man gått genom öknen; klart man vill kasta sig över det

Nätter jag inte trodde fanns
De med en klump i magen
De med en oro inför framtiden
Nätter som klibbar
Nätter då man behöver cigarett

Man ska kanske göra som Orup; leta rätt på nån i stil med Lena PH och skriva lite lagom loppiga ballader. Åka på lite trivsamt turné. Dessutom tror jag att de ligger lite ibland. Och hon har ju så trevligt dekoltage. Fast jag måste ju fixa nån annan. Undra vem. Linda Bengtzing kanske? Eller hon som sjunger i Nightwish, eller hon som sjöng med dem typ 2005. Fast hon är ju inte som Lena, om det nu var det jag sökte. Fast det är hon kanske. Om inte annat nu. Vad gör hon nu? Efter att ha Wikipediat så vet jag att hon heter Tarja Turunen. Bra namn. Jag måste kontakta henne. Undrar om hon gillar mina låtar. De jag ska skriva speciellt till vårt duettprojekt måste hon ju gilla. Mer om henne här: <http://www.tarjaturunen.com>

LARM så länge jag andas
LARM så länge jag vill
LARM så länge jag ångar
LARM så länge jag inte ångrar nånting

LARM så länge jag hoppas
LARM så länge jag vill
LARM så länge jag skrattar
LARM så länge jag inte ångrar nånting

En sommarnatt i Malmö
Nästan lika gammal som Jesus när han dog
Min sista chans på jorden
Det som jag och syrran förstod

Jag kanske ställer till det
Jag har märkt att det blir bråk

Men varje sommarnatt i Malmö
Måste folk minnas efteråt

Slå larm! Jag slår larm!

Vissa saker måste man göra
Göra precis som man vill
Börjat förstå gubbarnas tjatan
Om att vara fri

Så så länge jag skriker högst här
Så länge jag ställer till
Svettiga konserter och maskerader
Och tårarna hör väl till

Slå larm! Jag slår larm!

stick

Sommarnatt i Malmö

Jag tvekar inte att krossa glas

För det är säkert på riktigt

Och då måste vi sätta fart

Om något inte passar

Kan vi inte bara lalla med

Det är larm, gubbar , nere i hamnen

Ska vi inte det och se

Slå larm! Jag slår larm!

Måste lägga in här att min tjej läser dokument som jag har i min dator. Utan att fråga. Jätttekonstigt. Ska man lägga in en liten ruta hon kan fylla med ett kryss så att man vet vad hon har läst. Så man inte säger saker i onödan till exempel.

Jag hade glömt regeln. Den numera än mer fastställda grundregeln:

LITA AAAAAAAAAALLLLLLLLLLDDDDDRRRRRRIIIIIIGGGGGGGGGG PÅ DEN DU HAR EN KÄRLEKSRELATION MED!

EM 2008:

- vi gjorde tummen upp när en man i en korvkiosk gav oss nyckeln till förbjudet-att-parkera-skylden, så vi kunde lyfta upp den och parkera bakom
- vi fnissade när en polis satte upp en hand framför oss och sade "stopp", precis som i tecknad film
- vi blev bjudna på en magnumflaska sekt fastän Sverige förlorade mot Ryssland
- vi körde av misstag tillbaka in i Tyskland när vi letade efter camping efter att nyss kommit till Österrike
- 5 av 6 somnade medan den sjätte fann den röda färgen i ett ljusrum på en alptopp
- vi upptäckte att en öl kan innehålla 1,3 liter
- vi sov 7 personer i en bil
- vi märkte att en kylarslang som exploderar gör att det kan ryka något så in utav helvete
- vi vill uppmana att så snart man kan ska man på youtube söka på "spell acdc"
- vi förvånades över att bilbärgarna på Autobahn kan ta en jättestor bil på flaket och köra vidare som om ingenting har hänt
- vi stod på grekiska sidan under Greklandsmatchen vilket gjorde att vi såg målen perfekt
- vi kände oss skönt snobbiga när de andra camparna med blå-gula bilar åt nudlar ur burk medan vi diskuterade vilken typ av restaurang vi föredrog
- vi köpte fotbollsskor så att våra egna matcher skulle bli riktigt bra
- vi blev intervjuade i österrikisk radio där vi förklarade att fotboll var ett uttryck för kärlek

- vi tittade på husen Hitler byggt längs kusten för att ariska personer skulle semestra och skaffa fler ariska personer (de stod tomma nu)
- vi gladdes över att även när köket är stängt kan man åtminstone beställa wienerschnitzel
- vi lärde oss att motorbromsa när vi körde ner i ett mörkt regn från en alptopp
- vi konstaterade att både gubbarock och hip hop är bra för människan
- vi sms:ade med våra tjejer
- vi sa "ne, falsch" när taxichauffören sa att en viss gräsmatta låg på andra sidan floden
- vi insåg att en taxichaffis ofta har koll på sin stad
- vi jublade över att jeanskepsar håller för vätska så att man kan dricka sekt ur dem
- vi sjöng nidvisor om tjurfäktning
- vi hittade på att vi sett Paris Hilton tillsammans med Putin i Kitzbühel när vi var där
- vi misslyckades att träffa vänner som vi skulle träffa
- vi får möta upp sen i sommar istället, Rita, Krille, Hampus, Hampus farsa och Sveffa
- vi sparade tältet, Tengans gamla hippietält, inför EM 2012
- vi undrade om vi skulle börja sälja annonsplats snart på embussen.se
- vi åt mackor med schnitzelpålägg
- vi tyckte att Innsbruck gav oss inspiration
- vi blev erbjudna jobb på ett café i Seefeld "när italienarna har semester kommer alla hit"

- vi diskuterade den senaste offsidetolkningen vid ett flertal tillfällen
- vi pratade relationer under bar himmel
- sen började det regna

Jag är från en annan planet

Det har ni kanske fattat

Den ligger där strax ovan polstjärnan, till höger och upp uppåt lite till
Den är kanske lite dammig, men där får man göra som man vill

Så lagarna här är inte för mig

Nu har jag åtminstone försökt

Att vara en av er

Jag kanske skriver ganska vanliga ord.
Men titta in i mina ögon.
Kanske tar jag en del vanliga jobb.
Men jag skjuter upp rymdraketer på nätterna.

Jag minns att mor berättade att far fällde en tår när han såg mig på TV.
Och jag blev så glad så jag höll på att spy.

Saker som min förra hyresvärd/fastighetsskötare sade:

”Ja, jag skulle bara kolla så om ni var araber.” Från vårt första möte, efter ca 6-7 sekunder.

”Säg till om ni blir störda av aporna på andra sidan gatan.” Han vill gärna att man ringer och klagar till någon slags myndighet.

”Det är såna som har bott i kojor och i träd.” Han pratar ofta om de som bor tvärsöver gatan.

Helt jävla vansinnigt. Han kallar människor för apor. Det är helt sjukt. Och dessutom, helt befängt och felaktigt. Och att prata nedvärderande om andra människor när man inte ens kan se skillnad på människor och apor är oerhört fånigt, för att inte säga direkt dumt.

Vi måste fixa fred. Som Einstein också försökte. Det är ju fred som är det mest självklara man överhuvudtaget kan tänka sig.

Rök pipor om det krävs. Jag ska ringa FN och säga att det är dags nu. FRED!

Om ni undrar varför så ber jag er åka och titta på ett krig. Se hur människor dör. Hur pappor inte har döttrar kvar. Tänk er in i hur det skulle vara om era vänner dog. Det skulle inte kännas att "idag var det bara fem som dog". Hur mycket det än tjänade goda syften. Om min syster skulle dö finns det inga goda syften det kan jag lova. Så jävla fett säkert.

Jag sitter på tåget. Snett mittemot sitter en tjej med blå tröja och hörlurar och stickar. På nåt sätt känns det som hon har något mer än många andra. Förutom då själva stickorna och den ganska yviga svartvitgrå garnbollen. Man ser fan ganska smart ut om man stickar. Nu ser jag dessutom att hon har en likadan macbook framför sig som den jag har här när jag sitter och skriver. Det gör att hon ser ännu smartare ut. Hon är inte så där så att man blir attraherad eller ens tycker att hon ser så värst snygg ut, men helt enkelt ser folk smarta ut när de stickar.

Jag sitter också med lurar i öronen (utan att lyssna på något) och med jackan lite nonchalant på. Men jag tror inte jag ser så smart ut. Fastän jag har en vit laptop som jag knappar på. Man skulle kanske börja sticka.

Jag hatar mitt liv. Jag som brukade vara världens lyckligaste människa.

(Det har gått över nu. Nu älskar jag det igen.)

När man säger hejdå, brukar den som svarar, svara på samma sätt. Nästan alltid, minsann. Lyssna på folk som tar avsked. "hej" "hej". "Tja" "tja" eller helt enkelt "hejdå" "hejdå". Man kan med fördel testa det själv. Börja med "hejdå" och testa sedan mer och mer ovanliga avslut:"Adjö" "Adjö" eller kanske "Baj-baj" "Baj-baj". Mycket roligt. Man känner sig lite som cesar, gud eller bara en liten skojig figur. Vidare kan man så småningom testa att säga saker som inte alls har med saken att göra, och kanske saker som mer fungerar som hån via det lite dumma ap- eller pepegojliknande beteendet. "Rövsvett", "fläsk" "svin". Man kan ta det på riktiga pubertala utflykter om man vill.

Varför gör vi så här? Är det av en inneboende artighet, en anpassning av vördnad mot den man ska skiljas åt från? Eller är det en reflex av ryggmärgskaraktär som bara fladdrar till utan mening? I så fall finns det väl fler speglingar vi gör åt varandra. Och det retar ju en när man råkar göra en. Man känner sig som en marionett. När man säger hejdå i Österrike hör man sig plötsligt skicka sina hälsningar till gud. Gruss Gott. Mitt i all ateism. Pinsamt. Jag ska försöka slå mig fri. Hejdå. Dra åt helvete.

Det handlar om idéer. Att få en bra idé. Nåt som påverkar en till att... och plötsligt får man en bra idé. Såklart handlar det om att genomföra dem också. Men i grunden måste man ha en bra idé. Och som att åka till Argentina och dansa tango går inte utan att komma på det.

Jag har en bra och förstående familj. När jag åker för att prata om rymden och kolla på division två-fotboll nästa vecka igen flyttar de helt enkelt påsken till nästa vecka så vi kan äta ägg tillsammans. Det är stort, stabilt och resolut. Och sjsyst mot lillbrollan.

Jag vill fan ha en sammansättning. Ett gäng. Stark ensam poet. Och det är smidigt. Men visst vill man som dadaisterna ha ett gäng.

Jag gillar att få idéer. Det är skönt liksom. De sensate timmarna har jag fått följande idéer:

-En låt om Saddam Kaddaffi, Libienpresidenten. Något sarkastiskt där även deras helt gröna flagga tas upp. Kanske nån vers där jag berättar att jag har en kompis som påstår sig vara höggravid men i själva verket bara har Libyens flagga snyggt lindad under tröjan.

-Att ta ett fotografi på mig och min kollega med en stor järnkittel

-Se alla Åshöjdens BK-avsnitten i en följd samtidigt som jag dricker svagdricka. För att jag gillar Åshöjdens BK och min kompis tulle har en gång berättat ingående hur gott han tycker svagdricka är.

-Att istället för att köpa en bil framåt sommaren satsa på en lanseringskampanj av min musikaliska karriär genom att anlita en reklambyrå.

-Att om jag startar en bar ska det vara sjukt mörkt där. Nästan helt svart.

-Att min nästa diktsamling troligen ska heta "Vi som gillar surt piss" och innehålla en dikt med samma namn som ännu inte finns. Kanske även en dikt, som inte heller finns än, som heter "Skit är bra". Kanske verkar pubertalt i detta skede, men ni kommer förstå.

Inkonsekvens.

Att vara konsekvent tycks vara något av det viktigaste man kan vara. Folk tittar väldigt konstigt på en om man plötsligt en dag dricker te istället för kaffe och de undrar vad som hänt. Man kan till och med få dåligt rykte om man är så där underlig så att man byter åsikt emellanåt. Detta är ju egentligen märkligt. Människan är inte så väldigt logisk och ensidig i grund och botten. Man sitter inte och gör logiska härledningar så ofta för att komma fram till vad man tycker. Dessutom kan det ge nya idéer och saker och ting kan bli lustigare om man gör lite tvärtemot vad man brukar. Eller vad man inte brukar.

Universum tror man kanske är konsekvent och därför skulle människan i detta universum också rimligen handla på samma sätt. Solen tycks ju till exempel gå upp varje morgon. Men det är inte säkert att den gör det om 250 000 år och de åren kan piggas upp om man bryter av med hjälp av en fri vilja och gör olika saker istället för som solen mest upprepa sig.

En del saker blir nog konstiga. Jakob blir nog lite sur om man älskade honom igår men älskar Anders idag, men det kanske blir kanske ett bättre val i längden. Det blir automatiskt att man provar olika saker; det finns mer än en smak på glassen. Man slipper tröttna på saker, alla mallartade svar som man somnar av kan man glömma bort.

Ett argument för varför man ska vara konsekvent är att man kan logiskt härleda precis allting ur en motsägelse. Till exempel: Om man accepterar att jag är här och nu och att jag inte är här och nu samtidigt så kan man dra slutsatsen att Nigeria är en fotboll i en annan galax. Vilket kanske verkar lite konstigt. Därför förlorar ofta de som är motsägelsefulla sin trovärdighet i diskussioner och således också diskussionen. Men hade det inte blivit lite roligare om man kunde komma fram till väldigt oväntade saker? Lite rörigt, men inspirerande. Och för övrigt om man skulle kolla upp hur människor handlar och pratar är det nog inte många som är konsekventa. Vilket väl är tur och i så fall borde man väl släppa detta föråldrade ideal.

Testa inkonsekvensens lockande möjligheter. Läs om både gud och satan. Dansa både på bordet och under bordet. Det finns så mycket man kan göra. Men som kanske anats: tro inte stenhårt på inkonsekvensialismen. Det vore alltför konsekvent.

Inte ha bråttom hem

Vackert

Be mig om nåt större

Jag har energin som krävs

Men snart minns jag inte längre

Tvinga mig till nåt här

Snart är jag förlorad

Tål inte drogerna som krävs

Mina drömmar var ju stora

Större än så här

Måste klara av revolten

Måste våga slå ifrån

Knulla röda fanan

Jag är ju också guds enda son

Slicka mig på halsen
På the rock i Köpenhamn
Locka ner mig på golvet
Tatta hellre dö än tveka på min arm

ref
Jag vet att det är vackert, jag vet att det är svårt
Jag vet att det är vackert, det kommer jag ihåg
Det är ju vi som stannar kvar, vi stannar kvar, stannar längre än de andra

Att irriteras. Att sitta med tid och inte kunna utnyttja den. Det är störigt. Det är som att trycka ett knä i njuren och inte kunna böja ut det även om man ju vet att det egentligen går. Satan, vilken dålig liknelse. Men så är jag ju också lite irriterad.

Jag har kört till Boden och tillbaka

Jag har längtat efter frihet

Jag har tänt ljus, skickat massmail och hoppats på hådrocksbarer

Jag har tagit jobb i Solna, Hässleholm och hemma hos min far

Jag har spelat på afrikansk trumma och lärt mig svära mig på rumänska

Jag slickat ditt kön tills jag fick mjölksyra i tungan

Jag har skrivit låtar som folk älskat

Och varit rädda för

Jag har ringt 112 och knuffat till en tysk kravallpolis

Jag är från en annan planet.

Det känns mer och mer för varje dag som går.

Men jag trivs på många sätt här på jorden.

Jag tycker om solen. Jag tycker om nattlivet. Jag tycker om musik. Jag tycker om kvinnor. Och män. Och sport. Och mikrofoner.

Jag har lärt mig några av språken så jag kan ha roligt tillsammans med andra.

Men det känns tydligt att jag är från en annan planet. Jag hamnar till exempel ofta i konflikt när jag ska ha relationer. Och jag tycker att vissa saker man ska göra, till exempel tycka till om pensionssparande, är onödiga. Pass tycker jag också är något väldigt konstigt.

Många skulle kanske tänka att jag inte alls är från en annan planet utan bara är lite barnslig och obstinat. Men jag tror det handlar om planetövertäckning. Och jag tror jag skulle slippa höra att jag ska göra på det ena eller andra sättet om det var utspritt att jag var från en annan planet. Då skulle man inte hålla på så mycket utan bara säga: "Okej, han är från en annan planet". Så jag ska försöka sprida det här för att få vara lite mer fri.

Jag är från en annan planet.

Jag skriver mina låtar och jag dricker mitt kaffe.
Jag knegar för brödfödan och vill köra bil snabbt.
Jag spelar på min gitarr och pratar med mina vänner.
Jag söker någonting mera hela tiden.
Jag är som folk är mest.

Jag tycker om att skoja och prata om en massa saker.
Jag läser gärna gamla böcker.
Jag tittar gärna på amerikanska sitcoms med mycket färg när jag äter.
Jag åker gärna till östeuropa. Och var fan som helst.
Jag är som folk är mest.

Jag röstade på F! i senaste valet.
Jag erkänner att jag kan uppskatta olika sorters trosor.
Jag är för en fri folkvandring. (Jag kanske själv vill flytta till nåt annat land.)
Jag är jättebra på att gå på krogen. (Man kan kalla mig världsvan.)
Jag är som folk är mest.

Jag tycker om konserter, gärna i mörka lokaler.
Jag tycker om att titta på fotbollsmatcher.
Jag tycker själv att jag är allmänbildad.
Jag kan bli så arg så att det är helt vansinnigt.
Jag är som folk är mest.

Jag tycker om nästan allting i hela världen.
Jag äter all slags mat. Förutom lakrits.
Jag respekterar djur men vill inte ha dem hemma.
Jag förstår att vi och jorden är en del av rymden.
Jag är som folk är mest.

Jag gillar sci-fi.
Jag gör hellre kultur än tittar på den.
Jag gillar att berusa mig, men förstår att det är risk att det går illa.
Jag tycker inte om folk som ojar sig och tycker de är feta. Fastän jag tycker det om mig själv ibland.
Jag tycker det är jobbigt men härligt att löpträna.
Jag är som folk är mest.

Jag tycker att min musikkarriär går för dåligt.

Jag har ofta väldigt roligt.

Jag ska sluta ha tråkigt.

Jag tror på kärleken.

Jag är som mig själv.

Jag är så

rövknulslemskitkukskitaptaskfittsnorasgamjävlaskithelveteslitarslebacilluppsprättatfisklikvätebombgumpskumgallstenslicklapp
knulsunkavgrundmefistofeleskaktussatanshorknarkfisfjärtavskumklumpklittpungträskgäddslempenisrotsankmarkdödfasamissvä
xtgravischiaskönssjukdomstympluderälgkukelefantballeflatlösshemskvidrigmisanthropiskskärseldskukkukkrövålavträdesprut
horsuräggasballemjältbrandgiftcancerfettsvältlidandeångestklantfittsnoppsurlökslappfimpavfallpinsamskörbjuggrabiesdödskepp
sbrottbanditskumrasksvulstallergisnipptaskflebbspottkopplögnhorklittfittsvampövertrampfeleldtyfusollonändgrötsurpittskitnedri
gvedervärdhopplösoävenhemskjävlapisslemsäckkukhorapgatubarnbortglömdstickflytningdrunkninganalfabetmenströtttestikelb
juggdödsdömdavlidenfiksmåsskitbrölradioaktivtavfallhemskskrämvavslagkondylomsängvätarosmakligosedlighetsavskygrobianta
rmstankmissfalltabubelagthämndkissbajspaddfikusexkrementruttnadhivsekretskrumpleverdraåthelvetesatanskisspruttrestkökken
möddingsopslasktramsmjällfittkukhorbockmullklövsjukanorexiavrättningmisshandelvansinnesurkuksnarkprostitutionslampklav
ertrampsnedseglarhängpattpubisomogenslösrasvandalbortbyttlurendrejehobbykruppkloakgödselskunkstankavslagmisstaghopplös
stöldpanikadhdlammutttaskvirusblåmärksmärtekrossaidsfettopåsjukdödsbäddfarligfiendeomdömeslössvettskittrögbakisfylloskan
dalmiffocpknastavskumstymptomongomojjeökenbristkrampskadbrottlemlästförrutnelsevilsesatanisturinblodbajskorvskadedjurpis
kstraffplågerikönsstympfittfiskpottsorkdumsnuttaskmörtpaddslerrättgiftblygdrövkunksnedtändredlös bortskämotuktskamjävlakna
rkpacktattarfuskarsvinskablösssnippsnoppsnuskoppgrispinkfittsvettslasktrattsurfottåbirrisskitvårtbrandbösamöbstrulfjaskisspi
ssspetälskfredlös knottkukmyggfittrabiesspykräkloppbettpsykopatstinkavloppmögelviruskrämseloptippkokopucks nordreggelsl
aggsvavel tjärrötäggs parkskitkukdammsotgnisselavskrädeaskbaksidsnorddiskackknäppligistsärblödrövsnoppsvekavhoppkrigdöd
siljävlasatansrotknulkukhårlathelvetesatanshelvetesjävlaskitfettojävlakär i dig.

Jag hatar att vara vuxen och förständig. Kunna agera uppfostrad och inte ställa till med nån scen. Artig och genomtänkt. Kunna hålla masken så att det inte blir jobbigt för folk.

Vill man egentligen inte ibland bara skrika “dra åt helvete era jävla bockhoror!”, gå ut och slänga igen dörren.

Jo.

Visst kan jag gå på en konsert ibland. Och tycka det är kul.

Men jag skapar hellre kultur. Än går och tittar på den.

Skulle du med på Rhapsody in rock med Mikael Wiehe?

Njä, öh, jag kan inte.

Ärr på armarna

Vid himlens utkant heter en film. En film om människoöden i Turkiet och Tyskland. Eller helt enkelt i världen. Bei die anderen Seite, heter den på tyska. En kvinna flyr, på grund av att hon varit med i en politisk organisation, från Istanbul till Tyskland. Annars hade hon hamnat i fängelse. För sina åsikters skull. Hon får inte stanna i Tyskland utan blir hemskickad för att tillräckliga skäl saknas. Och hon hamnar i fängelse. Och hennes liv hänger på en skör tråd. Det är inte säkert att hon kommer få se landet utanför murarna någon mer gång. Filmen är bra, vacker och grym. Den handlar lite försoning och lite annat, men det spelar mindre roll just nu.

Jag jobbar för tillfället på en skola i Hässleholm som svensklärare. Jag har elever som nyligen kommit till Sverige. Elever mellan 16 och 20 år. Jag försöker lära dem svenska. Oerhört givande. Jag får typ lära mig en massa ord på en massa omöjliga språk. Till exempel kan jag säga tarm på kurdiska och vuxen på rumänska.

Flera av mina elever är underbara människor. Som ger mig idéer, kraft och erfarenheter utöver det vanliga. Två av dessa är Honar och Sadiq. Två positiva, strålande, kreativa, energiska människor. De sprider glädje och kraft omkring sig. De ger verkligen samhället omkring dem något. De lär sig svenska för glatta livet.

Fastän det, när jag försöker göra en bedömning, kan verka svårt att lära sig helt nya ljud, skriva och läsa på andra hållet och få kläm på andra alfabet.

Dessa två elever kommer bli utvisade. Den ena har redan fått besked och den andra kommer troligen få detsamma. De är kurder som har kommit från Irak. Irak anses för tillfället inte som en farlig plats att åka till. Eller det anses i alla fall som att det inte är farligt att skicka tillbaka människor dit som vi inte vill ta emot i Sverige.

Om man är kurd utan ett riktigt land är det kanske inte så värst ofarligt. Man kan ligga jävligt risigt till helt enkelt. Kurder verkar inte riktigt vara välkomna överallt. Men om man klassas som irakier ska man tillbaka till Irak för där är ofarligt. Även om man råkar vara kurd. Honar har visat ärr på sina armar för att förklara varför han inte tycker det är en bra idé för honom att åka tillbaka till Irak. Jag har sett hans trötta ögon när han legat vaken en hel natt för att han varit livrädd för att beslutet snart ska verkställas.

Att bedöma om det är farligt eller inte att åka till Irak kan jag egentligen inte göra med någon speciell pondus. Jag saknar insyn, kunskap och resurser att undersöka det på djupet. Och att avgöra om de verkligen är en resurs för det svenska samhället är kanske svårt även om det verkligen verkar så. Och det är faktiskt inte helt säkert att dessa två unga män talar sanning.

Men är det värt risken? Är det värt att ta chansen att de kanske inte hamnar i fängelse? De kanske inte alls kommer utsättas för tortyr. De kanske kommer ha det hur bra som helst. Jag vet att någonstans måste man sätta gränsen och politiker har så många att ta hänsyn till så att det blir svårt hur de än gör.

Men om vi kan försäkra oss om att dessa levnadsglada killar kan slippa skadas och förnedras och förnekas ett vanligt liv; ska vi inte göra det då? Ska vi kanske se till individerna, människorna, mina vänner? Låt oss se in i deras ögon och låta dem bo i Sverige och låt dem slippa visa sina ärr på armarna för att förklara varför Irak inte är någon bra idé.

Hon frågade om jag var lycklig.
Jag svarade inte riktigt.

Konsnärligt projekt med löken. Bilder och livemusik, En helg med installation.

Löken och elefanten. Lampan och löken. Bulben och löken?? Löken & Bulben presenterar: Att vara blek i Konstantinopel.

Jag minns när vi sov i replokalen för att inte åka hem om. För att inte magin skulle gå förlorad. Allt för att inte magin ska försvinna. Hellre sova på ett kallt cementgolv än att förlora magin.

Sitter och läser Majakovski från 1916 och ser Jurassic Park från 1993. Samtidigt. Och här sitter jag 2009.
Undrar vad jag får för idé nurå.

Jag har fått mail från en Mrs Elisabeth White. Jag misstänker att hon far med osanning. För hon skriver att hon vill donera en förfärlig massa pengar till mig. Sådär gräsligt mycket pengar. Jag har fått liknande mail förut. Ofta ska man ju plötsligt ge ut sitt kortnummer för att kunna få pengarna. Då brukar jag ana att det inte kommer bli några dollarsare. Då blir man lite sur. Besviken. För det är klart att man blir glad när det står att man snart ska få jättemånga pengar. Mrs Elisabeth White skrev såhär:

2.246 bytes

["Mrs. Elisabeth White" <elzwh69@yahoo.com.hk>](mailto:elzwh69@yahoo.com.hk)

undisclosed-recipients:;

07/11-08 10:52

DEARLY BELOVED

Storlek:

Från:

Till:

Datum skickat:

Ämne:

Dearly Beloved

My name is Mrs. Elizabeth White; I am a dying woman who has decided to donate what i have to you/church. I am 69 years old and i was diagnosed with cancer immediately after the death of my husband 2 years ago, who has left me everything he worked for and because the doctors told me i will not live longer than some weeks because of my health, i decided to WILL/donate the sum of \$5,850,000.00 (Five Million Eight Hundred Fifty Thousand US Dollars) to you for the good work of humanity, and also to help the motherless and less privilege and also for the assistance of the widows.

I wish you all the best and may the good Lord bless you abundantly, and please use the funds well and always extend the good work to others. Contact my lawyer

Mislata Law Firm

Abogado De Justicia

Calle Embajadores, 106.2, Madrid, Spain

Legal Practitioner & Solicitor

David Hanson Phone/Fax: +34-63-417-7842 Email: abogadodhans@gmail.com

And tell him that i have WILLED (\$5,850,000.00 US Dollars) to you and i have also notified him. I know i don't know you but i have been directed to do this. Thanks and God bless.

I will appreciate your utmost confidentiality in this matter until the task is accomplished as i don't want anything that will jeopardize my last wish.

God bless you,

Mrs. Elizabeth White

Till och med gud ska ta hand om mig tycker hon. Men det har inte kommit några pengar. Varför luras Mrs Elisabeth White?

Barn, bröllop och boende.

Är det medelklassens tre förbannade samtalsämnen? Eller jag menar välsignade.

Några tårar för en gammal bekant. En bekant som blev 81 år. En som utan egentlig anledning trodde på mig. Som lånade ut sin tennisbana i knölig betong när man var liten. Och frågade hur det gick för mig senast förra veckan. Det är säkert fem år sedan jag såg henne. På något sätt dök hon upp nu. Hon somnade i onsdags.

Att få inspiration.

Att lyssna på på musik skriven av en sextioårig man och en ny vit duk på bordet.

Plötsligt så slår hjärtat på riktigt igen.

Plötsligt är det kolsyra i blodet, plötsligt är det en längtan att få komma ner på gatan, att få spela em på gitarren, att vilja ringa till vännerna, att ropa åt solen att skynda sig när den är på väg upp.

Plötsligt har jag kraft igen.

Fy helvete vad skönt.

Vad vackert.

Ge mig en randig tröja och en tågbiljett.

Ge mig ett tomt dokument och några knappar.

Ge mig ett billigt vin och skitjävla jättehög musik.

Det är inte svårare än så. Och det är ju faktiskt rimliga saker jag frågar efter. Det är inte drakar med sju huvuden, inte några som helst kontradiktioner. Vilket är väldigt bra.

Nu kör vi. Jag tutar utanför fönstret om en liten stund.

Jag tror på slumpen. Jag litar på att den ska göra så att mitt liv blir bra. Och spännande. Man kastar sig ut och litar på att det kan gå, eller åtminstone så kan det gå. Så länge man skjuter så kan det bli mål.

Ibland när jag gör låtar gör jag det via slumpen, inget ovanligt med det. Men i förlängningen kan det kanske bli lite märkligt. När jag hittat på en melodi öppnar jag munnen och det blir några ord som man liksom använder för att slutföra melodin och utveckla låten. Och oftast är det dessa ord som sedan känns bäst när man ska skriva hela texten. Och det blir lite så att man försöker utgå från dessa första ord. Och då blir de ju en betydande bas för låten och i förlängningen vad som uppfattas för mina tankar och åsikter. Och har man tur blir det ju bra men det kan ju också bli tokigt. Oftast vrider man till det så det blir något man står för och så vidare, men jag lekte nyss med tanken att ibland kanske det inte blir så alls. Att det är slumpen som gör att man står för saker och ting. Att jag inte har kontroll över vad jag vill och känner, eller snarare vad jag uttrycker att jag tänker och känner. Man kan förklara att det är det undermedvetna som kommer ut när jag bara öppnar munnen, men Freuds trams ger jag inget för. Man kan ju förklarar vad man än säger och gör med det undermedvetna, vare sig man säger bu eller icke-bu.

Förhoppningsvis kommer mina äkta känslor ut ofta, men det är en kul tanke att det kan vara slumpen som styr vad man sen tror att man tycker. En bra målvakt har stolparna med sig.

Som poet hör jag allt ni säger. Vartenda ord. Varje ordval, varje betoning, varje biljud; allt hör jag och noterar. Ofta skriver jag verkligen ner när ni säger saker.

Detta är gammaldags poethybris, men det är ju sant. Jag hör vartenda ord, jag lyssnar på vartenda ord. Mer än andra gör. Ni tänker inte på det oftast, så ni vaktar inte er tunga. Det ska ni inte heller göra, för det är vackert det ni säger. Och jag älskar att lyssna. Men tro inte att ni bara är en del av bruset. För det är det som skiljer människorna från havet; vi säger ord, havet brusar. Och vartenda ord hör jag, tar in i min hjärna och mumsar runt.

Men jag snackar också en hel del skit.

Sumobrottning. De lär lägga ner flera timmar på att sätta upp håret i en sån där speciell knut. Fint blir det. Men ibland faller knuten ner lite under själva brottningen. Är det inte dumt att skaffa en sån knut just när man ska göra nåt sånt. Jo.

Fast man duschar ju innan man går ut och dansar, fastän man vet att man blir svettig. Fast färsk svett luktar ju inte. Och en nynerfallen knut ser inte lika illa ut som en som... nej.

Svårt att dra paralleller mellan saker.

Varför ska allt vara i svart?

Varför målar du allt i svart?

Det är ju gult. Vitt, grönt och rött.

Jag är ingen skådespelare

Fastän jag spelat djävulen och bugat efteråt

Jag är ingen lärare

Fastän jag nog lyckats få kurdiska analfabeter att förstå skillnaden mellan å, ä och ö

Jag är ingen dansare

Fastän jag dansat nätterna genom med ett sånt där bus stop-steg

Jag är ingen alkoholist

Fastän jag kan dricka jättemånga öl på kort tid under lång tid

Jag är kanske ingen poet

Jag har om inte annat glömt skillnaden på jamb och trakeé

Jag är ingen matematiker

Fastän jag löst en sjundegradsekvation en gång

Jag är ingen galning

Fastän folk påstår det stup i kvarten

Men jag skådespeleri, som får folket att tappa andan

Och jag är kunskap, som smetar fast i era hjärnor

Jag är rörelse, som sliter i era fötter

Jag är sprit; det är mig ni dricker

Jag är poesi; det är mina ord ni använder

Jag är algebra; okända som söks och x , y och z

Jag är galenskap, som får er att ställa er högst upp på statyn när ni är på väg hem efter krogen

Och det här är poesi, ideér, en hel jävla shotbricka, lösningar och kärlek och storslagenhet. Det är sant. Ni läser och följer med mig ut genom natten. Och morgondagen.

Lite Facebookstatusnoteringar. Sånt man skriver när man går förbi datorn typ. Undrar om de ger en bild av nåt. Tvekar lite, men i alla fall. De senaste veckorna i omvänd kronologisk ordning:

Ola Nilsson lime, rosé, nikotin, tuff musik.

Igår kl. 21:24 ·

Ola Nilsson träffade sin dubbelgångare idag. Dock var han 1.97.

ons kl. 22:23

Ola Nilsson går med i grupper.

den 23 augusti kl. 21:21

Ola Nilsson rehab.

den 23 augusti kl. 10:4

Ola Nilsson skickar ett brev till Danmark. Endast iklädd handduk.

den 22 augusti kl. 15:23

Ola Nilsson varför började man inte använda googledocs för länge sedan?

den 22 augusti kl. 10:45

Ola Nilsson heja London

den 22 augusti kl. 01:41 · Kommentera · Gilla

Ola Nilsson har gjort en låt. Tjo flöjt.

den 21 augusti kl. 13:57

Ola Nilsson Kom igen nu, Vlašić!

den 20 augusti kl. 19:11

Ola Nilsson slutar svettas och tittar i kylan.

den 20 augusti kl. 01:15

Ola Nilsson pratar med systrar i telefon och äter polarbröd.

den 17 augusti kl. 22:27 ·

Ola Nilsson <http://olaola.se/blogg>

den 16 augusti kl. 15:27

Ola Nilsson tar av den beige västen.

den 14 augusti kl. 20:20

Ola Nilsson tar på en beige väst.

den 14 augusti kl. 15:40

Stod i kön i mataffären idag. Stod, när jag närmade mig kassan, och tittade åt ett annat håll, än åt själva kassan. Vad jag inte märkt är en kvinna som sträckt sig ner för att ta en fram en papperspåse. Och när hon lite snabbt ska dra ut den ur hyllan gör hon det rakt på min högra testikel. Med själva kanten av påsen. Inte så hårt, men man blir så förvånad om man plötsligt får ett slag just där, på högra testikeln. Hon tittade upp och sade förlåt. "Mm", sade jag. Kom liksom inte riktigt på vad man skulle säga. "Det är okej", kändes fel.

Jag har hört att de har satt upp kameror i alla toaletter i världen. Det är ju som bekant förbjudet att spola ner till exempel såna pappershanddukar eller annat som är lite problematiskt för rören. Så därför har de satt upp kameror i själva vattenklosetten för att dokumentera och kunna förbjuda dig att nyttja dasset. För att vara säkra på att det inte fuskas via hemliga system som lurar kamerorna ska man spara allt som spolas ner i sex månader.

Få skiten ur dig, Peter Pan
Få skiten ur dig, Peter Pan
Så du kan flyga sådär högt över stan
Få skiten ur dig, Peter Pan

Det var nog lättare att ge sig ut på äventyr förr i tiden. Man anmälde sig till korstågen, skrek åt nån pseudoamiral i spanska inbördeskriget "skicka mig till fronten" eller bara sa att man visste ett och annat om tsarens kompisar i det sovjetiska väldet. Så hamnade man i trubbel / på äventyr / på okänd mark. Vilket kan vara välkommet ibland när man går på tomgång eller bara undrar lite vart livet är på väg. Eller byggde det på att man var intresserad av väpnade konflikter? Var man tvungen att ge sig in i krig för att det skulle vara enkelt att ge sig ut på äventyr förr i tiden? I så fall är det kanske lika enkelt nuförtiden. Ta värvning är väl inte så förbannat komplicerat. Det är kanske bara jag som är en mesig pascifist som inte riktigt tänkt tanken. Och inte riktigt tänkt att det är en möjlighet. Det är ju bara att ringa franska främlingslegionen för den finns väl fortfarande, åka till Georgien och skrika att Ryssland kan dra åt helvete eller åka till Kina och gå på svartklubb. Kanske är det jag vill säga att det borde finnas mer uppenbara äventyr som man kunde teckna sig för utan att vilja kriga. Det borde ju finnas i dagens fina globala, internetiga värld. Understrykas bör att jag inte anser att "rid åsna i Sahara", "segla till Grönland" eller "inre resor är de största" är något som bör kallas äventyr. Förvisso såg jag en sida som erbjöd ansökningshandlingar till test av marsresa i tub 100 meter under jorden utanför Moskva, men kravlistan på utbildningar var lång som ett ösregn. Det man vill med lättillgängliga äventyr är ju att man ska kunna hoppa på dem när man är lite labil och ogenomtänkt. Utan att läsa 7000 poäng på något segt universitet först. Var finns de äventyren nuförtiden? Och som inte innefattar krig. De som kanske inte ens fanns

förr när jag nyss trodde det var enkelt att hitta äventyr. Är det att flytta till Jerusalem och starta en ateistisk bar helt enkelt? Fast det kräver ju också kapital och förberedelser. Jag ska kanske helt enkelt gå ut och strippa på Öresundsbron tillsammans med Reinfeldt.

Jag funderar på att bli helt galen och flytta till Istanbul. Och göra en massa roliga saker.

Nätter som liksom krymper ihop men ändå öppnar upp framåt. När det ropas ivrigt, mitt namn utanför. Där i mörkret, det pockande, kallande mörkret. Vi ses där, bröder och systrar och älskande.

Ola Nilsson och Billie Holiday

Inatt är det jag och Billie.

Ola Nilsson och Bille Holiday.

Hon sjunger spruckna kärlekssånger och jag tänder sexarmade ljusstakar.

Hon har ett helt kompband som stöttar henne. Jag har min gitarr jag köpte 2003.

Hon hade ett knasigt liv har jag hört. Jag skriver texter om Schweiz och vita män.

Och så dansar vi tillsammans.

Slowfox. Eller fox i halvtakt. Men det är kanske det som är slowfox. Jag vet faktiskt inte. Men det är det som är det fina med Billie och mig; vi bryr oss inte. Vi bara dansar. I Malmö augusti 2009 kl 00.57.

Vi tittar tvärsöver gatan där två kvinnor har ölburkar i händerna och går omkring i den upplysta lägenheten.

De kanske också dansar. Med Billie? Också? Det får de göra; jag är inte sotis det minsta. Det är det fina med Billie och mig; vi är inte sotis. Det allra minsta. Vi dansar och heter olika efternamn. Hon fnissar och säger att Nilsson faktiskt är lite sött. Jag försöker skämta om att hennes liksom på svenska blir "hold on to yourself". Jag vet inte riktigt om hon fattar men hon skrattar i alla fall. Så brukar vi göra så här dags jag och Billie. Skratta lite extra för att livet liksom är så underbart. Och sen tar vi några extra svängiga danssteg.

Ola Nilsson och Billie Holiday.

Ibland

Ibland när jag sitter och skriver mina sånger är jag inte säker på om sirenljuden från polisbilar kommer från gatan eller från TV:n. Ibland är det nog både och.

Ibland vet jag inte om jag har ont i magen eller jag bara är sådär lycklig så det liksom suger inuti mig.

Ibland vet jag inte om världen är enkel när jag känner mig stark och njuter av vartenda andetag eller om jag är naiv. Och om det spelar någon roll vet jag inte heller.

Man kan tänka sig att det liksom hör ihopa och att det inte är nån skillnad. Second life och allt vad det heter.

Men jag dansar fram oavsett.

Att se hur det glittrar till i ett par ögon.
På bråkdelen av en sekund.
Nästan i ögonvrån.
När man tror att det är försent.
I ett möte så kort, så kort.
Men när man ser att det glittrar till i ett par ögon.
Då flyger man så långt, så långt. Så högt, så högt.

Lita på mina darrande händer

Fastän mina muskler är så små

Om du så mördar barn eller ockuperat länder

Så älskar jag dig så

Inatt klckan 03.04 smet jag en stund

Springande med svettig vit skjorta

Jag skolkade från jobbet, det där sega gruvjobbet, i ganska exakt 17 minuter och stal en ros och hem till min tjej och älskade lite försynt och det-borde-varit-mer-tid med henne och sprang tillbaka till jobbet hoppandes att inte brandlarmet gått. Ingen kom på mig och de som äger gruvan läser inte poesi.

Jag spelade i TV förra veckan. Två låtar och producenten klappade och gjorde tummen upp. Jag fick kaffe och lite kvarglömd vetelängd. Nu behöver jag nåt nytt. Gärna innan torsdag.

Vi köper en buss av Dansdbandsbenny att åka till alperna med i sommar. Bennix hette bandet. Jag åker och hälsar på Hårdrocksmicke och skriver soul. Någon häller is på mina bilrutor på nätterna. Kan ingen bara bjuda på sprit och en dunk i ryggen?

Jag är vuxen så jag får göra som jag vill.

Nu gäller det bara att våga. Ta steget.

Är vapenaffären öppen så här dags, halv tre på natten?

Det var jag som slogs nere i entrén
Det var jag som frågade efter er
Jag som bad er sluta be
Jag som hoppades på mer

Det var jag som coachade igår
Det var jag som först såg när det blev mål
Det var jag som köpte biljett till om ett och ett halvt år
Det var jag som sa att det bara ska gå

Det var jag som fick dig trivas här
Det var jag som gjorde att du grät
Det var jag som förstod att jag måste iväg
Inte om utan när

Det var jag som köpte ny gitarr
Flyttade fram inte tillbaks
Och sjöng om en Istanbulbasar
Fastän jag inte var lika glad

Första gången lite svart
Mitt i höstens röda prakt
Och fastän jag vet att jag är stark
Är det första gången jag känt mark

Men det var jag som hittade tillbaks
Efter tio dagar i sommarfart
Pumpen fattade vad en har
Måste nog snart inom denna teaterbar

Men det var jag som flög in planen i två hus
Det var jag som tog ett jobb hos gud
Och den nya vägen ska vara klar efter jul
Då är jag inte längre ung och dum och ful

Då tar vi tag igen i den här stan
Truls, Micke och de andra och inte minst Hans
Sen från Kastrup som om bron den brann
Till Madrid så fort vi kan

Det är vi som håller baren igång
Vi som skrålar ännu en sång
Som du inte trodde du skulle hålla av och om
Vi som är där redan innan du ropat kom

Det var jag som sade till dig
Att du var världens snyggaste tjej
du sa att jag sagt det en gång förut
Men jag sa det är det här som gäller nu

Hjälp!

Man kan vara lite rädd för sig själv.

Om man är gjord av nitroglycerin.

Speciellt om kroppen börjar skaka litegrand.

Just nu undrar jag om kroppen har börjat skaka lite grand.